

РЕШЕНИЕ

№ 397

гр. Пловдив, 04.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Силвия Л. Алексиева

при участието на секретаря Магдалена Люб. Трайкова
като разгледа докладваното от Силвия Л. Алексиева Административно
наказателно дело № 20225330206989 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление /НП/ № 665294-F653663/03.10.2022 г.
на директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП Пловдив, с което на Д. П. Б. с
ЕГН *****, от ***, на основание чл. 179, ал. 1 от Закона за данък върху
добавената стойност /ЗДДС/ е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за
нарушение на чл. 125, ал. 5 вр. ал. 1 от ЗДДС.

В жалбата бланкетно се моли за отмяна на НП. Същият не се явява в съдебно
заседание не се представлява.

Въззиваемата страна ТД на НАП Пловдив, чрез процесуалния си представител,
моли съда да потвърди НП като правилно и законосъобразно. Счита, че не е налице
маловажен случай. Приема, че нарушението е доказано. Претендира разноски.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната
съвкупност прие за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и изхожда от лицето, което е санкционирано, поради
което се явява допустима, а разгледана по същество е основателна.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 15.03.2022 г. свидетелят В. Г. – *** в ТД на НАП гр. Пловдив, извършила
служебна проверка на активността на жалбоподателя, в качеството му на регистрирано
по ЗДДС лице. В хода на проверката било установено, че същият не е подал справка
декларация по смисъла на чл. 125 от ЗДДС в ТД на НАП - Пловдив за данъчен период
01.02.2022 г. - 28.02.2022 г. в законоустановения срок до 14.03.2022 г., включително.

Справката декларация по чл. 125 от ЗДДС за описания по-горе данъчен период
била подадена на 13.04.2022 г.

Въз основа на резултатите от проверката бил съставен Акт за установяване на
административно нарушение /АУАН/ № F653663/12.05.2022 г. срещу дружеството за
нарушение на чл. 125, ал. 5 вр. ал. 1 от ЗДДС в присъствието на жалбоподателя и в
присъствието на свидетел. За извършеното нарушение било издадено НП, с което на

нарушителя била наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушението на основание чл. 179, ал. 1 от ЗДДС.

Описаната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелката В. Г. - актосъставител, както и от приложените към административнонаказателната преписка писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по делото, включително АУАН, възражение по АУАН, разпечатка от софтуер на ТД на НАП за подадени справки-декларации, и оправомощителна заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на ЦУ на НАП.

Разпитана в съдебно заседание свидетелката потвърждава авторството на АУАН и поддържа констатациите в него. Показанията ѝ съдът намира за обективни, логични, непротиворечиви и в пълно съответствие с приетите по делото писмени доказателства, поради което им дава вяра. Съдът установява факта на неподаването на справка декларация от показанията на актосъставителя и разпечатките от софтуера на ТД на НАП.

Доказателствената съвкупност чертае непротиворечива фактическа обстановка, по която самите страни не спорят.

Относно приложението на процесуалните правила:

При съставяне на АУАН и издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визириани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Не се констатираха нарушения на процедурата по съставянето на АУАН и НП, който да са съществени, като да опорочават административнонаказателното производство и самите актове и да нарушават правата на нарушителя.

Актът е съставен изцяло в съответствие с разпоредбата на чл. 42 и чл. 43 от ЗАНН, като нарушението е изчерпателно описано и подробно са посочени обстоятелствата, при които е извършено.

Актът е съставен от компетентно лице видно от представената оправомощителна заповед т. 2.1. и в същия е дадена правна квалификация на установеното нарушение. Не е ограничено правото на нарушителя по чл. 44 от ЗАНН в тридневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него, като същият го е упражнил. Актът е съставен в присъствието на представител на дружеството.

Постановлението е издадено от компетентен орган в кръга на неговата компетентност видно от т. 1.2. от оправомощителната заповед, в предвидената от закона форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и е съобразено с целта на закона. Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл. 57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя.

Нарушението е описано надлежно в НП от фактическа страна, като административнонаказващият орган е посочил ясно и подробно в обстоятелствената част всичките му индивидуализиращи белези (време, място, авторство и обстоятелства, при които е извършено). Затова не може да се приеме, че е засегнато правото на защита на нарушителя и последният е имал пълната възможност да разбере за какво точно е ангажирана отговорността му – за нарушаване на правилата за деклариране на ДДС чрез неподаването на справка декларация в определения за това срок.

От правна страна съдът намира следното:

На базата на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, съдът е на становище, че правилно, както съставителят на акта, така и наказващият орган, са квалифицирали поведението на жалбоподателя като нарушение на посочената разпоредба на чл. 125, ал. 5 вр. ал. 1от ЗДДС.

С посочената разпоредба се задължават регистрираните по ЗДДС лица за всеки данъчен период да подават справка декларация, съставена въз основа на отчетните

регистри по чл. 124 ЗДДС, и самите отчетни регистри към нея с изключение на случаите по чл. 159б от ЗДДС до 14-о число, включително, на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Обстоятелството, че жалбоподателя е регистрирано по ЗДДС лице, се установява по делото, включително от показанията на свидетелката, изцяло оценени с доверие от съда. Също така то не е и спорно между страните. Следователно жалбоподателят е адресат на задължението за подаване на справка декларация и годен субект на административното нарушение по чл. 125, ал. 5 вр. ал. 3 от ЗДДС, за което е санкциониран с обжалваното НП. Следва да се отбележи, че нарушението включва неподаването, на който и да е от посочените документи – справка декларация, отчетни регистри и декларацията по чл. 125, ал. 2, в срок или въобще пропускането да бъдат подадени. Следователно нарушението е едно при алтернативни форми на изпълнително деяние и неизпълнението, на което и да е от тях, е основание за ангажиране на отговорност.

Правилно в наказателното постановление е определен и срокът за изпълнение на задължението за подаване на справка декларация за данъчния период 01.02.2022 г. - 28.02.2022 г. Срокът е нормативно предвиден и той е до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период. В конкретния случай датата 14.03.2022 г. е била работен ден (понеделник), поради което срокът е изтекъл именно на тази дата, когато е бил последния момент в който жалбоподателят е могъл правомерно да подаде справка декларация, като обоснован се явява изводът на наказващия орган, че това е бил последният ден, до който е следвало да бъде изпълнено задължението.

Изпълнителното деяние на нарушението се е изразило в съставомерно бездействие от страна на жалбоподателя, който, като е бил задължен, не е подал в срок до 14.03.2022 г. справка декларация за данъчен период месец февруари 2022 г. Нарушението е формално, поради което с осъществяването на изпълнителното си деяние то е било довършено от обективна страна, без необходимост от настъпването на някакъв вредоносен резултат.

На следващо място настоящият съдебен състав намира, че макар изпълнителното деяние на нарушението да е осъществено чрез бездействие, същото е доказано по категоричен начин по делото от обективна и субективна страна. Съгласно разпоредбата на чл. 125, ал. 7 от ЗДДС справка декларация и отчетните регистри към нея се подават по електронен път при условията и по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, а при постъпването на подадените документи в електронната система на НАП се генерира входящ номер. Съгласно показанията на актосъставителя се установява, че такава е подадена с едномесечно закъснение.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира за доказано по делото жалбоподателят да е осъществил състава на административно нарушение по чл. 125, ал. 5 вр. ал. 1 от ЗДДС, за които е наказан с обжалваното наказателно постановление.

По наказанието:

Правилно описаното нарушение е съотнесено към съответстващата му санкционна разпоредба по чл. 179, ал. 1 от ЗДДС, която предвижда, че регистрирано лице, което, като е длъжно, не подаде справка-декларацията по чл. 125, ал. 1, декларацията по чл. 125, ал. 2, отчетните регистри по чл. 124 или не ги подаде в предвидените срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и еднолични търговци, в размер от 500 до 10 000 лв.

С оглед на приетата обаче за осъществена фактическа обстановка съдът приема, че определеното спрямо жалбоподателя наказание в НП не е в съответствие с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и не отговаря на целите по чл. 12 от ЗАНН, като са налице основания за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, т.е. е налице „маловажен случай” на административно нарушение.

При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго регламентирана дейност, при която за извършено нарушение се налага съответно наказание, като прилагането на санкцията е винаги въпрос на законосъобразност. Съгласно Тълкувателно решение № 1/2007 година на ВКС предмет на преценка в настоящото производство е не само законосъобразността на наказателното постановление, но и неговата правилност и обосновааност, обуславящи се от правилната преценка на конкретната тежест на извършеното нарушение и степента на засягане от негова страна на установените и защитени с конкретния закон обществени отношения.

Съдът намира че конкретния случай се явява такъв с по-ниска степен на обществена опасност поради следните обстоятелства неотчетени от административнонаказващия орган :

На първо място следва да се отбележи, че нарушението е отстранено преди да бъде установено от административнонаказващия орган. Действително в съставения АУАН е отбелязано че служебна проверка е извършена на 15.03.2022 г., но това противоречи на събраните и посочени именно от АНО доказателства, а именно софтуерна справка за подадените справки-декларации от данъчнозадълженото лице, която носи дата 12.05.2022 г. , а именно дата на съставяне на акта, поради което съдът няма никакво основание да приеме, че нарушението е установено по-рано. Въззиваемата страна е длъжна да попълни административнонаказателната преписка с доказателства, които да предпоставят твърденията в АУАН и когато същата не е изпълнила задълженията си по чл. 60, ал. 2 от ЗАНН, дори само да обективира на хартиен носител възприетата от екрана на компютъра на 15.03.2022 г. от актосъставителя информация, то това не следва да се презюмира като факт в настоящата производство и бездействието на органите следва да се тълкува в полза на нарушителя.

На следващо място съдът намира за изключително съществен момент, че нарушителя напълно по своя инициатива е отстранил нарушението и то с минималното закъснение от 30 дни, заедно с подаването на справката декларация за следващия данъчен период.

Съдът не може да се съгласи с посочените отегчаващи вината обстоятелства, а именно значителен период на закъснение на подаване на справката декларация при положение, че нарушението е установено след изтичане на двойно по-„значителен“ период от отстраняването му и тройно по-„значителен“ от извършването му. Изтичането на 30 дни за отстраняване на нарушението съдът преценя като не особено значителен период. С още по-голямо основание съдът не може да се съгласи с посоченото, че имало издадено предписание за същото по вид нарушение, което не било връчено. На първо място това противоречи с констатацията във фактическата част, че нарушението е извършено за първи път, на второ място твърдението изобщо да е издавано такова предписание остава абсолютно голословно, като административнонаказващия орган не си е направил труда дори да го приобщи към административнонаказателната преписка и не на последно място се вменява във вина на лицето нещо, което АНО си е издал, в ущърб на лицето, не му го е връчил, но го зачита като отегчаващо вината обстоятелство без да е доведено до знанието на нарушителя. Съдът намира издаденото, но невръчено предписание за ирелевантно по казуса, като дори само бланкетното посочване, че такова има издадено не е доказано от материалите по административнонаказателната преписка, които съгласно чл. 60, ал. 2 от ЗАНН, АНО е следвало да ОКОМПЛЕКТОВА и да изпрати на съда.

С оглед на приетата за осъществена фактическа обстановка съдът приема, че

определеното спрямо жалбоподателя наказание в НП не е в съответствие с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и не отговаря на целите по чл. 12 от ЗАНН. Съдът счита, че в допълнение към основанията за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, т.е. „маловажен случай” на административно нарушение и санкцията се явява непропорционална на извършеното нарушение поради следното:

Наложената санкция следва да е не само законосъобразна, но и да отговаря на степента на засягане на обществените отношения, което следва да се определи спрямо правилната преценка на конкретната тежест на извършеното нарушение. На съда е служебно известно, че има издадено наказателно постановление за неподаването на отчетните регистри за същия период. Същото не е влязло в сила, било е потвърдено с Решение № 147/26.01.2023 г. по АНД 6990/2022 по описа н ПРС и понастоящем производството е висящо пред АС Пловдив. Настоящият състав на съда споделя становището на актуалната практика на касационната инстанция, че неподаването на отчетните регистри и справката декларация поради естеството на задължението описано в нормата на чл. 125 от са едно единствено нарушение.

В процесния случай задълженията за подаване на справка декларация и отчетни регистри за един и същи данъчен период нямат самостоятелен и обособен характер, доколкото са функционално предназначени към постигане на една и съща цел – надлежно отчитане пред приходната администрация на данните, относими към законосъобразно формиране на данъчния резултат за съответния едномесечен данъчен период.

Задълженията за подаване на справки декларации и на отчетни регистри съгласно нарочната законодателна воля /чл. 125, ал.3 ЗДДС/ се изпълняват заедно и едновременно, по един и същи начин – по електронен път при условията и реда на ДОПК и не биха могли да се изпълнят частично, т.е. частичното изпълнение е на практика пълно неизпълнение - чл. 125, ал.7 ЗДДС. Още повече, че частично изпълнение е и технически невъзможно, доколкото е ноторно известно, че електронната платформа на НАП, чрез която се изпълнява задължението по чл. 125, ал.7 ЗДДС не допуска отделно подаване и приемане на справка декларация без отчетни регистри и на отчетни регистри без справка декларация.

От гореизложеното следва, че изпълнението на законовото задължение за подаване на справка декларация и на отчетни регистри се осъществява чрез едно единствено действие, респективно неизпълнението на това задължение представлява единно деяние под формата на едно противоправно бездействие, в нарушение на една материално правна норма-чл. 125, ал.5 ЗДДС и води до един противоправен резултат-недеклариране на данък, по реда и в срока установен от закона. Именно за това нарушение, под формата на бездействие в санкционната норма на чл. 179, ал.1 ЗДДС е предвидена санкция от 500 до 10 000 лв. за юридическите лица.

Очертаният фактически състав обосновава извода, че нарушението може да бъде в няколко алтернативни форми на изпълнително деяние - недеклариране на данъка въобще или декларирането му извън законоустановения срок, но при всички случаи се върши едно единно нарушение, за което следва на основание чл. 18 ЗАНН да се наложи една единна санкция.

В гореизложения смисъл изрично: Решение № 2123 от 11.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 2112 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1855 от 15.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1419 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1283 от 23.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 465 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1396 от 07.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 1175 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1918 от 21.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1643 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2123 от 11.11.2021 г. по к. адм.

н. д. № 2112 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив.

В този смисъл е и практиката на съдилища от други съдебни райони: Решение № 147 от 20.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 128 / 2021 г. на Административен съд - Кърджали, Решение от 21.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 10139 / 2021 г. на Административен съд - Велико Търново, Решение № 87 от 11.03.2020 г. по к. адм. н. д. № 59 / 2020 г. на Административен съд – Добрич, Решение № 2531 от 30.11.2015 г. по н. д. № 2953/2015 г. на Административен съд – Варна.

В този смисъл обаче настоящото производство не може да се прекрати или атакуваното наказателно постановление да се отмени, тъй като няма влязъл в сила акт, който да предполага нарушаване на принципа *ne bis in idem* (ТАКА ИЗРИЧНО Решение 29.01.2023 г. по КАНД 2788/2022 на АС Пловдив XIX к.с.) и колкото и скоро да се очаква такъв акт да влезе в сила, то настоящият състав не може да се основе изводите си за отмяна на бъдещ факт, поради което производството следва да продължи законосъобразно. Самото обстоятелство, обаче че има наложени две санкции за едно и също нарушение, следва да обоснове непропорционалност на наказанието.

Съдът намира, че е Съгласно трайната съдебна практика, както на СЕС, така и на АС - Пловдив: „при липсата на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, държавите членки са компетентни да изберат санкциите, които според тях са подходящи, но при стриктно спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, сред които водещо място заема принципът на пропорционалността.

Следователно, за да осигурят точното събиране на данъка и да предотвратят данъчните измами, държавите членки имат право да предвидят в националното законодателство подходящи санкции, които обаче не трябва да надхвърлят необходимото за постигането на тези цели, тоест в съответствие с принципа на пропорционалност, следва да се използват средства, които позволяват ефективно да се постигне целта за борба с измамите и избягването на данъци, като същевременно накарняват в най-малка степен целите и принципите, установени от законодателството на Съюза“

В този изричен смисъл Решение на осми състав от 20 юни 2013 година по дело С 259/12 по отправено от Български съд преюдициално запитване, както и Решение №944/26.5.2022г. на Административен Съд - Пловдив, XXII състав, КАНД № 601 по описа за 2022, Решение № 816/09.05.2022 год. на Административен Съд - Пловдив, XIX к.н.а.х дело № 523 по описа на съда за 2022 год, Решение № 815/ 09.05.2022 год. Административен Съд - Пловдив, XIX състав к.н.а.х дело № 657 по описа на съда за 2022 год, Решение № 862 от 16.05.2022 г. по к. адм. н. д. № 540 / 2022 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 870 от 16.05.2022 г. по к. адм. н. д. № 438 / 2022 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 871 от 16.05.2022 г. по к. адм. н. д. № 528 / 2022 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 871 от 16.05.2022 г. по к. адм. н. д. № 528 / 2022 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1059/10.06.2022 на Административен Съд - Пловдив, XX състав, КНАД № 889 по описа за 2022 год.

В практиката на СЕС по отправени преюдициални запитвания е разяснено по задължителен за съдилищата в държавите членки ред, че за да се прецени дали разглежданата санкция е съобразена с принципа на пропорционалност, следва в частност да се вземат предвид вида и тежестта на нарушението, тежестта на налаганата санкция както и начина за определянето на нейния размер и преследваните цели.

Такава цел може да бъде пресичането и предотвратяването на данъчни измами. В случаите, когато е налице данъчна измама, наказаният субект не може да се защитава чрез позоваване на правото на съюза. Когато обаче не е налице данъчна измама, преценката следва да е особено внимателно, доколкото санкцията може и да е непропорционална.

В практиката на СЕС са дадени и ръководни указания кога е налице злоупотреба и данъчна измама, като е посочено, че такива липсват, когато облагаеми доставки или свързани с тях събития (разваляне, издаване на кредитни известия) не са били укрити от данъчните органи, информацията за тях (макар и със закъснение) е вярно отразена в счетоводната документация на данъчно задължения субект, като всички необходими документи са били надлежно предоставени на проверяващите органи при поискване. Изрично е подчертано, че сама по себе си забавата в изпълнението на някое от задълженията, произтичащи от данъчното законодателство- не е равносилно на данъчна измама или на стремеж за избягване на данъчно облагане. В процесния случай изобщо не може да се говори за данъчна измама или за стремеж към избягване на данъчно облагане от ДЗЛ съобразно критериите очертани в цитираната практика на СЕС. Видно е, че не е налице опит за укриване на облагаеми доставки или събития, свързани с тях от приходната администрация, тъй като нарушението е отстранено на следващия данъчен период. Не съществува спор между страните, че забавата в задължението за подаване на справки декларации и отчетни регистри се дължи на пропуск.

С оглед всичко гореизложено се налага извод, че в конкретния случай и минималната предвидена в закона санкция- 500 лева, при положение, че:

- вреди за фиска реално не са причинени, тъй като за процесния данъчен период ДДС не се дължи;

- не е констатиран стремеж за данъчна измама;

- и най-вече за едно нарушение са наложени две санкции;

поради което макар и законоустановена, санкцията се явява непропорционална.

Гореизложеното се явява особено важно и като се съобрази мултиплицирането на отговорността на дееца, която реално е довела до налагане на санкция в двоен размер за едно и също нарушение.

Поради гореизложеното съдът намира, че наказателното постановление следва да се отмени. Затова съдът намира, че е налице хипотезата на „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и като не е взел предвид това и е наложил санкция в размер на 500 лв., административнонаказващият орган е издал незаконосъобразно НП, което на това основание подлежи за отмяна. По правните си последици това представлява освобождаване на нарушителя от административнонаказателна отговорност с предупреждение.

Със законодателните промени въведени в ЗАНН в сила от 24.12.2021 г. е въведена ал. 4 на чл. 63 от ЗАНН, която гласи, че когато съдът отменя наказателното постановление на основание чл. 28 от ЗАНН, то следва да предупреди нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Същата норма следва да се приложи в случая и лицето да се предупреди.

По разностките:

Предвид изхода на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН право на разноси възниква за жалбоподателя, който не отправя такава претенция поради което не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 665294-F653663/03.10.2022 г. на директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП Пловдив, с което на Д. П. Б. с ЕГН

*****, от ***, на основание чл. 179, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 125, ал. 5 вр. ал. 1 от ЗДДС.

ПРЕДУПРЕЖДАВА Д. П. Б. с ЕГН *****, от ***, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, дори представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд Пловдив по реда на АПК на касационните основания по НПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____